

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

XIII.évf. Különszám

CSILLAG UTÁN

Ülök életúnt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.

Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjened meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsúszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
élnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függenél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett, hogy bölcsöd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Babits Mihály

Szentséges Éj

A hit éjszakája, a remény fénye, a szeretet győzelme: mindez együtt adja Karácsony ünnepének örömét az emberiség számára. A hit, amely Isten ajándéka-ként ott élt a választott nép tagjai szívének legmélyén, és kifejezésre jutott a nap egyes időszakait megszentelő imádság elvégzésében, valamint az áldozat bemutatásában. A hit, amely jelezte: az ember élete túlmutat evilági kötelezettségein, küzdelmein, örömein és fájdalmain. A remény, ami személy szerint az Élet Urának felkaroló segítségével való bizalmat jelentette, a legnagyobb szorongattatás és elkeseredés közepette is. Az a remény, amely erőt és tartást adott a hívő ember számára küzdelmeiben, mert hitt a szeretet győzelmében. Ennek a győzelemnek az öröme, amely a dicsőség himnuszának énekére indítja az angyalok karait, és az emberi szeretet alázatos, ragaszkodó kifejezésére a pásztorokat és minden jóakarátú embert ott, a betlehemi jászol körül.

A hit, remény és szeretet megnyilvánulása Karácsony éjszakáján nem pusztán a történelem meghatározó eseménye és az ott jelenlévő hívő emberek személyes örömeinek az emléke. A megváltás művének a kezdete a Karácsony örömeivel ajándékozza meg az egész világot. Ez az ajándék nem korszakhoz, vagy helyhez kötött, sőt nem is naptári dátumhoz: a szeretet karácsonyi győzelmének az üzenete, Jézus Krisztus megszületésétől fogva, közvetlen hatással van az emberek mindennapi életére. A hétköznapi reménytelensége között öröklődő csüggedt ember szemét felnyitja a tökéletes remény fényére. A fény, amely színpompássá teszi a szürkeséget; a krisztusi tanítás, mely ünneplő köntösbe öltözteti a legelkeseredettebb ember lelkét is, hiszen a csak félve remélt – az emberi bűn árnyékától mentes – igaz, jó és szép tisztaságának örömét nyújtja számára.

Sok idő telt el az első Karácsony óta és az ember mind a mai napig sokféleképpen igyekszik megtalálni azt a lelki békét, amit egyedül maga a Megváltó képes ingyenes módon megadni. A Karácsony évről-évre visszatérő ünnepe a legtökéletesebb választ adja az ember lelki béke utáni vágyára, amely a záloga minden külső békének, a felebaráti szeretet kinyilvánításának, életünk valódi értéke és célja felismerésének. Szükségünk van tehát a Karácsonykor megszülető, jászolban fekvő kisded mosolyára, a belőle áradó – minden félelmet elűző – megnyugtató szeretet megtapasztalására. A lelki értékétől megfosztott Karácsony – a Krisztusról megfélemlített ünnep – nem tudja lecsillapítani kétkedésünket. Jézus megszületése, a várakozásokkal teli emberek hálaéneke, majd a megtestesült Második Isteni Személy közöttünk való élete és példaadó tanítása, amelyet szenvedése, halála és feltámadása tetőz be, mind hozzá tartozik az emberiség reményének a beteljesüléséhez: a mi kétkedésünk, meghasonlottságunk, és bűneink által okozott belső vívódásunktól való megszabaduláshoz. Ez az Egyház célja: maga a bűnök bocsánata és a megígért örök élet elérése, ami hitünk és reményünk tárgya, és evilági szeretetünk kiapadhatatlan forrása.

A Karácsony éjszaka sötétjét áttöri a remény és az új élet tiszta fénye. Ez az a ragyogás, amely szertefoszlatja a bűn homályát és arra indítja akaratainkat, hogy a Krisztust megismerve, a Szentlélekkel és a szentségek által közvetített kegyelmi eszközökkel együttműködjünk. Ez a belső csend és béke adjon erőt az év többi napjaiban, annak az ajándéknak a bőkezű továbbadására, amit Jézus Krisztus kegyelmi jelenléte jelent életünkben!

Anzelm atya

Szent Család

Jézus megszületésének ünneplése után az Egyház a Szent Családot állítja elénk. Ezzel egyrészt jelezni akarja, hogy Jézus családban született, emberek vették Őt körül, akik szeretettel elfogadták, nevelték, áldozatot hoztak Érte. Ugyanakkor az Egyház a Szent Családra való emlékezést családok ünnepévé is teszi. Úgy tűnik, hogy a világ az Egyháztól ezt az összekapcsolást elfogadta, hiszen ezekben a napokban a családok tagjai összejönnek és a Megváltó megszületésével együtt egymást, és az őket összetartó szeretetet is megünnepelik. Nem véletlen, hogy emlékezetünkben a karácsonyfa képe, és a családi összejövetelek emlékei, arcai összemósódnak. Így a karácsony a születés, a család és a szeretet ünnepét jelenti számunkra, amire mindig szívesen emlékezünk.

A Biblia üzenete a Szent Családról

Jézus családjának az életéről a Szentírásban csak epizódokat találunk, amelyekből azonban mély igazságokat, üzeneteket olvashatunk ki a mai családok életére vonatkozóan. Néhány fontos üzenet: Mária és József igent mondtak Isten szavára, **elfogadták** Jézust. Mária így válaszol az angyal üzenetére: „*történjék velem szavaid szerint*” (Lk 1,38), József pedig „*úgy cselekedett, amint megparancsolta az Úr angyala*” (Mt 1,24). A szülők később teljesítették **kötelességüket** és mindent megtettek azért, hogy megtapasztalja a család szeretetét. Ebben a családi légkörben „*Jézus növekedett és erősödött, eltelt bölcseséggel, és az Istennek kedve telt benne*” (Lk 2,40).

A Biblia az olvasó számára nem tárja fel részleteiben a Szent Család életét, azonban a sorok között fontos üzenetet tartalmaz. Felfedezhetjük például, hogy a család tagjai képesek voltak egymásért és másokért **áldozatot hozni**. Mária igenjében az öröm mellett benne volt az áldozat, hiszen áldott állapotát el kellett fogadtatnia másokkal. József csendes válaszában, a háttérbe húzódásában is benne volt a munkásember csendes áldozata, amivel vállalta, hogy nevelőapaként mindent megtesz azért, hogy gyermeke felnőjön, emberré váljon. Végül, ha Jézus megváltó működését

üdvösségtörténeti távlatban nézzük, felismerhetjük, hogy megtestesülése áldozatot jelentett, hiszen ezzel vállalta az emberi lét örömei mellett annak minden nehézségét is. Elmondhatjuk tehát, hogy a Szent Család karácsonyi belső békéje mögött nagyon sok áldozat, pontosabban mondva áldozatos szeretet volt.

Szent Család vasárnapjának üzenete egy plébánia számára

Egy plébániaközösség is egy családot alkot. Nem vérszerinti, hanem lelki családot. A köteléket itt is a szeretet jelenti. Ennek a szeretetnek meg kell nyilvánulnia a közös örömeinkben, az ünnepi liturgiákon való közös részvételekben, a baráti együttléteinkben, beszélgetéseinkben, de testet kell öltenie áldozatos szeretet gyakorlásában is, amely kifejeződik egymás vállalásában, lelki és anyagi megsegítésben. Imádkozzunk, hogy plébániai közösségeink karácsonykor egyre inkább családdá váljanak.

Ferenc atya

Mária, Isten anyja

Szűz Mária az evangéliumok és az Apostolok Cselekedetei tanúsága alapján Jézus édesanyja. A Szűz szülte az ember Jézust, amikor ő test szerint be akart lépni az időbe. Jézus Krisztus létezett már a földi léte előtt is; öröktől fogva az egyetlen Atyával élt kölcsönös szeretetben. Amikor Mária meglátogatja Erzsébetet, akkor Erzsébet így kiált fel örömeiben: „Hogyan lehetséges, hogy Uramnak anyja jön hozzám?” (Lk. 1,43) Erzsébet megvallja a mai ünnep tartalmát: rátekintünk Máriára, mint aki esz-

köze lett annak, hogy az örök Fiú az időbe lépjen. Mária az „Úr Anyja”, az Isten Anyja, mert ő Theotokosz, vagyis Istenszülő. Így nevezi Máriát az egyház liturgiája már a kezdetekben, és erről tesz tanúságot a leg-régebbi Szűz Mária imádságunk: „Oltalmazd alá futunk Istennek Szent Anyja!”. Ennek a jó Anyának a gyermekei, az első keresztények tanultak tőle és nekünk is Tőle kell tanulnunk!

Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember. A két természet nem keveredhet benne, de nem is válhat szét, azok elszakíthatatlanok egymástól, mert a Fiú valóságos ember lett, hogy magára vehesse az emberek bűnét és valóságos istenségét megőrizve mutatta be bűneinkért az Atyának a szeretet végtelen áldozatát, melyre ember képtelen lett volna. Nazianzoszi Szent Gergellyel megvallhatjuk tehát: „Ha valaki nem fogadja el Máriát, mint Istenszülőt, elszakadt az Istenségtől.” Aki nem hiszi, hogy Mária az Isten Anyja, az nem hiszi, hogy Jézus Krisztus: tökéletes Isten és tökéletes ember. Aki ezt nem hiszi, abban a hit alapjai rendültek meg. Tekintsünk ma Máriára bátran, mert ő mindig meghajol, tovább mutat Szent Fiára, hozzá vezetve minket. Így január elsején, amikor Máriát ünnepeljük, valójában Szent Fiára tekintünk, és egy anyai kéz vezet hozzá.

Január elseje a Béke Világnapja is. Szentatyánk a hamarosan megjelenő szociális témájú enciklikájának – Caritas in Veritate – tartalmát ismertette elmondta, hogy a szegénység felszámolásáért és a békéért való küzdelemben egy termékeny kulturális, politikai és szociális összefogást és közeledést kell megvalósítanunk, hogy a béke valóra válhasson egy a globalizációtól megfertőződött világban. A szociális kérdések megoldásának keresésénél nekünk, keresztényeknek mindig újra meg kell vizsgálnunk a kapcsolatunkat a Teremtővel, hiszen ez minden kérdés alapja és egyben megoldása is. Ehhez kérjük a Béke Királynőjének közbenjárását és tekintsünk rá úgy, mint aki valóban a béke hordozója lett köztünk és bennünk!

László atya